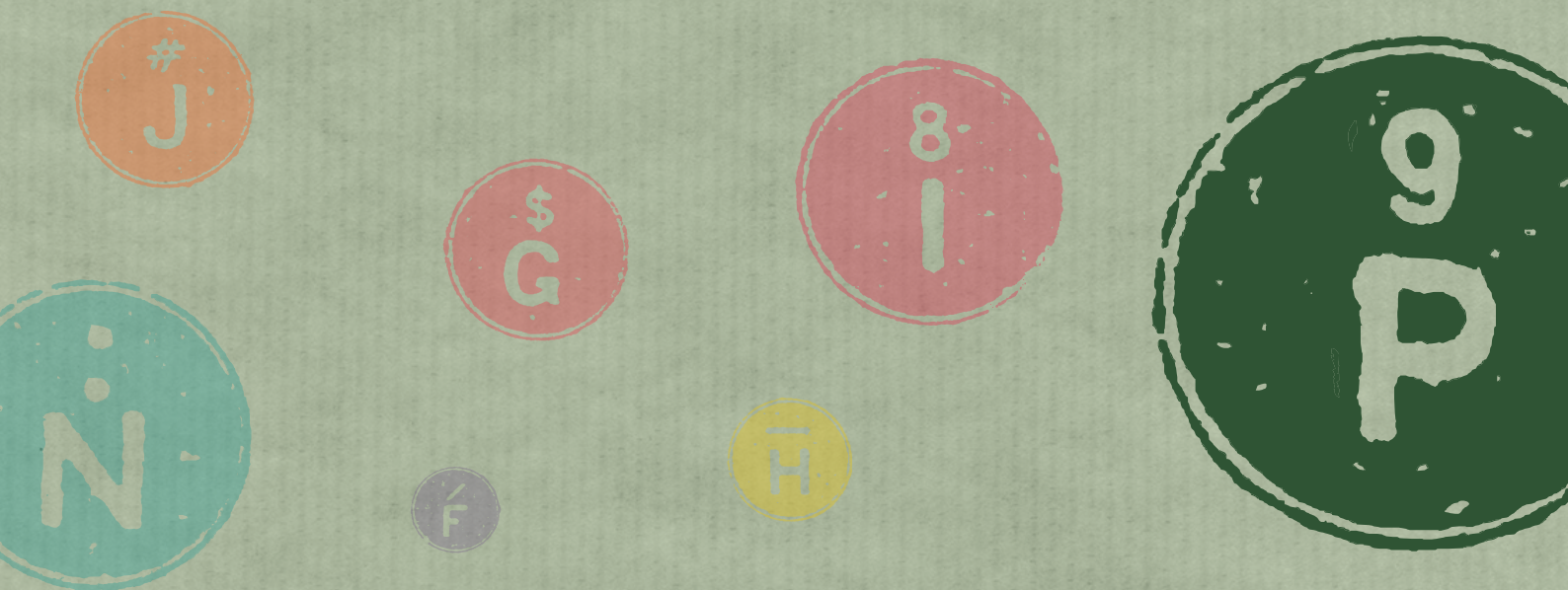

Joan Constans i Aubert

Colors i estrelles

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2003

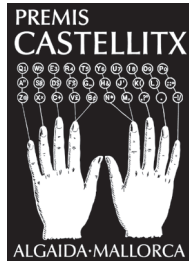

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2003-P-R-0183-0151

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2003-P-R-0183-0151

© del text: Joan Constans i Aubert

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Premis Castellitx 2003. Obres premiades: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2004. (Plaguetes d'Història i Cultura», 17)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Constans i Aubert

Colors i estrelles

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2003

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2003-P-R-0183-0151

JOAN CONSTANS I AUBERT

Vaig néixer a Olot, entre volcans morts, l'any mil nou-cents quaranta, després d'una guerra i abans d'una gran inundació. Si és cert que les desgràcies sempre venen de tres en tres, jo dec ser la del mig!

Als set anys vaig descobrir la Mar i me'n vaig enamorar.

Al cinquanta vuit anys vaig conèixer la Poesia, i va ser el meu tercer amor. El segon és la meva esposa, que m'ha donat quatre fills meravellosos però un xic mandrosos: no volen fer-me avi!

I em pregunto: pot ser que els meus versos siguin una mica els néts que m'agradaria tenir?

La meva altra afecció, el dibuix i la pintura, no la conto com amor, perquè ja va néixer amb mi.

He guanyat premis?

—Sí, alguns.

La meva il·lusió?

—Publicar un llibre de poesia; que el llegeixi molta gent i que arranqui un somriure o una llàgrima a algú. Sempre m'han dit que sóc un somiatruites!

El poemari *Colors i estrelles*, de Joan Constans i Aubert, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXVII Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2003. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Colors i estrelles

VERMELL

Ajagut
a l'asfalt,
el noi,
vermella
una flor
mostra.

Alçades les celles,
massa oberts els ulls.

Uniformes blaus,
vermells o marrons.
Xiscles de sirenes.

Un trau
vessa
il·lusions
i sang vermella.

NEGRE

Ai, dissort!
Un altre que cau.
Un altre que baixa
a collir la mort.

A prop de l'afrau,
massa lluny de casa
si és que casa tens.

Que blanques les dents
dins d'un rostre fosc!
Que negres les nines
sorpresa dels ulls!

I la pinzellada
de vermella argila
que et taca la cara,
encara és més clara
que la teva pell.

I els embulls
que brillen
al sol del migdia
diríeu que hi nia
la nit.

De qui és aquest crit?
El lament profund,
aquest iracund
esgarip?

BLANC

—Glòria a l'heroi!

Hivern

—Que Déu rebi el noi
al seu cel etern.

—Ploreu germanes!

Mare, que el dolor,

hivern,

et desfermi el plor

obert, fotogènic.

Que ja els llums escènics

una altra

víctima demanen.

Hivern,

infern.

VERD

Enterç,
el cos sense vida
oscil·la
al cim d'un baiard.

Enterç.
Punys tancats alçats,
Crits, odi i saliva

Un altre cadell
espera amagat
armat amb un roc.

Enterç.
Uns vells emboscats
l'atien
contra Goliat.

GOLIAT

Amb una ganyota ferotge i brutal
t'enfrontes, armat, al noi de la fona.
Portes casc de ferro, cuirassa i costal
de pell de mangosta.
I espasa d'acer, marassa i ascona.

Tan grans tens les mans
que el cos d'aquest noi no fora una almosta,
i el pas tan pesant
que la terra trema quan feixuc t'acostes.

—Fuig d'aquí, brivall! dius. Sembla que trona.
Que el Déu de David i de Salomó
em fa de refugi, em fa de castell.
I guia el meu braç i la força em dona.
Que ja em fa dolor
i em fatiga els músculs matar tants cadells!

I el noi, prim i fosc com una colobra
contesta aguerrit fent voltar el mandró:
—Avui el Senyor ja no és la teva ombra
ni el teu valedor!

I, mentre que el roc xiula la resposta
abans de trobar la teva entrecella,
escoltes encara la seva cançó:
—Del poble junyit
en sóc l'esperança, la darrera anella.
Contra Goliat, l'aposta segura.
Sóc el nou David!

ESTRELLES

Un punt
de llum,
quantes puntes crea?

Creixent
i temps
fan la lluna plena.

Estels
del cel
esclaten i moren.

D'un ple
prové
vostra lluna nova.

I tu amb un sol front
i ells amb tantes fones!
I ells t'envien ordes
de nois amb mandrons!

